

Csoda

*Ahogy Bethániából Jeruzsálembe ment,
szívét baljós sejtelem szállta meg.*

*Hőség perzselte a domb tüskés bozótját,
egy közeli kunyhó fölött megállt a füst,
tűzelt a levegő, nem rezzent a nád,
s a Holt Tenger tükre síma volt és ezüst.*

*S ő, tengernél keserőbb keserőséggel
ment az úton, csak pár felhő követte,
a város felé, ahol egy csapszékben
a tanítványok gyülekeztek.*

*És gondjaiba annyira belemélyedt,
hogy ürom szagával telt meg a mezőség
és elcsitult minden. S ő megállt középen
egymaga. Ájultan terült a táj leple el.
És egybefolyt minden: a sivatag, a hőség,
források, gyíkok, patakmeder.*

*Nem messze tőle egy fügefafa nőtt, de
nem volt rajt termés, csak levél meg ág.
S ő így szólt hozzá: „Mi hasznom belőled?
Göcsörtöd ugyan mi örömet ád?*

*Éhezem, szomjazom, s te – ennem nem adsz,
s oly vígasztalan vagy, mint a gránit.
Be szálnalmasan tehetetlen állsz itt!
Hát mindörökre ily meddő maradj!”*

*S ahogy vezetéken a villám leszalad,
végigborzadt a fán az ítélet,
elhamvasztva egy pillantás alatt.*

*A lomb, az ágak, a törzs, a gyökérzet,
nem több: egy perc szabadsággal ha élhet,
a természet erői megtették volna dolguk.
De a csodák – csodák; bennük Isten beszél,
és midőn zavartan tévelygünk és bolyongunk,
Ő nagy hirtelenséggel ránk csap, utolér.*